LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngày xưa tôi vẫn nghe câu 'Nuôi con mới biết lòng cha mẹ' nhưng chỉ hiểu lờ mờ. bây giờ khi thấy các cháu chăm sóc con nhỏ của chúng, tôi mới hiểu rõ hơn câu nói đó, tuy không hiểu hoàn toàn vì không có kinh nghiệm nuôi con.

Loài vật khi sinh con theo bản năng chúng cũng biết nuôi nấng bảo vệ chăm sóc con mình, nuôi cho chúng lớn lên và truyền dạy cho con cách săn mồi để kiếm sống. Nhưng sau khi chúng có thể tự kiếm ăn là mẹ chúng liền bỏ con sống chết ra sao mặc kệ. Còn con người khi sinh con chẳng những nuôi dưỡng mà còn giáo dục con từ khi chào đời cho đến khi con trưởng thành mới tạm coi là hoàn thành nhiệm vụ. Trong suốt hai mươi năm đó biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt và công lao khó nhọc để giúp con lớn lên thành người. Sinh con đã khó, nuôi con đã vất vả, nhưng giáo dục con mới là cả một kỳ công.

Cuối tuần vừa rồi, tôi có vợ chồng đứa cháu từ Melbourne qua chơi mang theo đứa con nhỏ ba tuổi. Con bé hiền lành, dễ thương, ngoan ngoãn. Bố mẹ nó dạy con làm dấu trước khi ăn, gặp người lớn cúi đầu chào. Tới bữa nó tự xúc cơm ăn không phải đút nhờ đã đi nhà trẻ lúc gần hai tuổi. Hai vợ chồng đều đi làm nên nuôi con nhỏ khá vất vả. Bố nó nói với tôi: nuôi con tập cho mình tính kiên nhẫn bác ạ. Dĩ nhiên tính cách của mỗi đứa trẻ một khác, nhưng tôi nghĩ thói quen tốt, cách ứng xử lịch sự nhã nhặn đều cần phải tập luyện từng chút ngay từ nhỏ mới thành được. Điều này đòi hỏi phải hy sinh từ bỏ nhiều thứ như thời giờ, tiền bạc, sức lực cho con mình.

Nuôi con cần hy sinh từ bỏ đã đành, nhưng mọi khía cạnh của đời sống muốn thành công cũng đều đòi hỏi hy sinh từ bỏ vì đó là một phần đời sống của chúng ta. Nếu muốn học nhiều hơn thì chúng ta phải bỏ một vài thú vui khác để chú tâm vào việc học tập. Trong thể thao, nếu muốn trở thành một tuyển thủ giỏi phải hy sinh rất nhiều để tập luyện. Tôi có quen một gia đình người Úc hồi còn học ở chủng viện Adelaide. Lúc đó họ có hai cô con gái nhỏ. Con bé lớn thích trở thành tuyển thủ bơi lội nên mẹ nó sáng sớm phải chở nó đi tập bơi. Tập để biết bơi không khó, nhưng muốn trở thành chuyên nghiệp thì phải được đào luyện về thể lý nữa, do đó sáng nào nó cũng phải tập bắp thịt cánh tay bằng cách uốn cánh tay trên miếng gỗ ngang để kéo bắp thịt dãn ra. Làm như vậy lúc đầu rất đau nhưng vì nó thích nên nó cố chịu đựng. Mấy năm sau, nó trở thành tuyển thủ thiếu niên của trường đi thi đấu nhiều nơi. Và mỗi lần nó đi thi đấu ở đâu bố mẹ nó đều phải đi theo để cổ động tinh thần.

Hy sinh thời giờ để tập luyện. Chịu đau để làm cho bắp thịt dẻo dai hơn. Như thế là hy sinh từ bỏ cái này để được cái khác bù vào. Do đó, điều Chúa Giêsu nói: *'Ai chịu mất mạng sống mình thì sẽ cứu được nó'* thoạt mới nghe có vẻ khác thường nhưng đó lại là điều có thực trong đời sống khi chúng ta dám từ bỏ một cái tốt, để có một cái tốt hơn. Cha mẹ hy sinh thời giờ tiền bạc đầu tư cho con cái, phần thưởng sẽ là niềm hạnh phúc khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của con. Khi bỏ nhiều thú vui khác để chuyên tâm học tập thì kết quả của ngày lãnh bằng tốt nghiệp sẽ là phần thưởng quý giá bù đắp lại cho những hy sinh trước đó....

Điều nói trên tuy có thực nhưng lại là một thách đố lớn cho thời đại chúng ta khi văn hóa hưởng thụ và ý thức cá nhân chủ nghĩa là lối sống và nếp nghĩ của đại đa số trong chúng ta. Chữ hy sinh trở thành xa xỉ. Đường thập giá là 'đường ít người đi' như tựa của cuốn sách The Road Less Travelled của M. Scott Peck. Nhưng một điều có thực, theo M. Scott Peck, là nếu chúng ta tìm cách trốn đau khổ, thì đau khổ sẽ tạo nên bướu độc làm méo mó nhân cách chúng ta, vì chấp nhận đau khổ là cái giá phải trả cho sự trưởng thành nhân cách.

Chúa Giêsu trong bài Phúc Âm tuần này cũng mời gọi chúng ta bước vào con đường thập giá, con đường ít người đi, để theo Ngài, vì đó là con đường dẫn đến ơn cứu độ. Do đó muốn theo Chúa phải đi theo con đường ít người đi như Ngài: *«Ai muốn theo Ta, hãy từ bỏ mình, vác thập giá mà theo Ta»*. Nếu chúng ta không dám bước vào 'con đường Chúa đã đi qua' này thì chúng ta không bao giờ trở thành môn đệ đích thực của Thầy Giêsu. Thánh Phêrô tuy bỏ vợ con nghề nghiệp theo Chúa, nhưng khi nghe nói đến chuyện Thày mình sẽ phải chịu đau khổ và bị giết bởi các nhà lãnh đạo Do Thái lúc bấy giờ thì vội vàng can ngăn Thày chớ dại đi vào con đường đó. Và khi Thày bị bắt thì chẳng những Phêrô mà cả mười người khác cũng bỏ Thày một mình giữa đám 'quân dữ' mà trốn sạch. Hậu quả là khi trốn tránh đau khổ và thập giá như vậy, họ tuy thoát khỏi cuộc bắt bớ nhưng lòng họ dày vò hối hận khôn nguôi. Họ chỉ tìm lại được bình an khi Chúa Phục Sinh hiện đến và nói «Bình an cho anh em», rồi sau đó tin tưởng trao cho họ sứ mạng tiếp tục công việc loan báo Tin Mừng cho muôn dân.

Chúng ta cũng giống như các tông đồ xưa. Chúng ta cũng có ý định theo Chúa trên con đường ít người đi, nhưng khi phải đối diện với đau khổ của thập giá, chúng ta đều bỏ cuộc và buông xuôi. Có khi còn trách Chúa sao gởi thánh giá đến cho con nhiều thế. Nhưng chúng ta quên rằng đường thập giá không kết thúc ở trên núi sọ và trong nấm mồ đá tối tăm mà kết thúc ở buổi sáng Phục Sinh. Đường thập giá dẫn đến vinh quang của sự sống lại. Đó là chiến thắng huy hoàng của chiếc cúp vô địch sau những ngày gian khổ tập luyện.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh